

νά ἐργάζηται, ὡς ἐάν ἔμελλε νά ἦναι μακροβιώτατος.

Ἐρ.- Ἡ ἀπόκρισίς σου φαίνεται ἀντιφατικῆ. Ἐξηγήθητι.

Ἄπ.- Εἶναι τις ἔτοιμος πρὸς θάνατον, ἐάν δὲν ἐλέγχηται ὑπὸ τῆς συνειδήσεως διὰ κακὴν τινα πράξιν, ἀλλὰ σπεύδει πάντοτε νά διορθῶ τὰ σφάλματα, δι' ὧν ἠδίκησε τοὺς ὁμοίους του, ἢ τὴν πατρίδα, διότι εἰξεύρομεν ὅτι εἶναι λίαν ὀδυνηραὶ αἱ τελευταῖαι στιγμαὶ τοῦ ἀνθρώπου, ὅστις ὑπέπεσεν εἰς τοιαῦτα σφάλματα. Τοῦτο ὅμως δὲν ἐμποδίζει νά ἐργάζηται τις συγχρόνως πρὸς ἄφελος τῆς οἰκογενείας του ἢ τῶν συμπατριωτῶν του, μεθ' ὅλης τῆς δυνατῆς ζήσεως καὶ ἐπιμελείας.

Ἐρ.- Πῶς δύναται τις νά μὴ καταληθῆ ἐξ ἐφόδου ὑπὸ τοῦ θανάτου, τουτέστι νά ἦναι πάντοτε ἔτοιμος πρὸς θάνατον;

Ἄπ.- Διὰ τοῦ καθημερινοῦ ἐλέγχου τῶν πράξεων του. Τὴν πρωίαν, πρὶν ἀρχίσῃ τὸ ἔργον του, καὶ τὴν ἑσπέραν, πρὶν κατακλιθῆ, ἀνερευξά τὴν συνειδήσιν του, ἀνακαλύπτει τὰ σφάλματα ὅσα τυχὸν ἔπραξε, τὰς πλάνας, εἰς ἃς ἐξώκειλε, τὰς ἀδικίας, ὧν ἐγένετο πρόξενος, καὶ ἀποφασίζει τὰ μὲν νά ἀποφύγῃ εἰς τὸ ἐξῆς, τὰ δὲ νά θεραπεύσῃ καθ' οἰονδήποτε τρόπον.

Πόρισμα.

Τί πρέπει νά ἐπαναλαμβάνῃ καθ' ἑκάστην ὁ νέος Ἕλλη.

Ἀποφασίζω ἑκουσίως νά ἐργασθῶ ἀνεन्दότως ἐπ' ὠφελείᾳ καὶ ὑπὲρ τοῦ μεγαλείου τῆς Πατρίδος. Θά ἀποσκορακίσω πᾶν αἰσθημα μίσους ἢ φθόνου πρὸς τοὺς συμπατριώτας μου, οὓς ἀγαπῶ ὡς ἀδελφοὺς, οἰοιδήποτε καὶ ἂν ὦσι, κατὰ τὴν περιουσίαν, κατὰ τὰ πλεονεκτήματα, κατὰ τὰς ἀρετάς, κατὰ τὰς δοξασίας, διότι εἶναι, ὡς καὶ ἐγὼ, τέκνα τῆς Πατρίδος καὶ συντελοῦσιν εἰς τὴν εὐζωίαν καὶ τὴν πρόοδον αὐτῆς.

Ἐάν μὲ διαφύγῃ θίσιόν τι κίνημα ἢ σφοδρὸς λόγος, ἐάν γίνω αἰτίος ἀδικίας τινὸς οἰαςδήποτε, θά προσπαθίσω ὅλαις δυνάμεσι νά τύχω συγγνώμης διὰ τὴν παρεκτροπὴν μου, ἢ νά ἐπανορθώσω τὴν ἀδικίαν μου.

Θά ἐργασθῶ μετὰ ζήλου καὶ ἀσμένως ἐκτελῶν τὸ καθήκόν μου, καὶ εἰ δυνατόν καὶ πέραν τούτου, ὅπως αὐξήσω ὡς οἶόν τε τὸν πλοῦτον τῆς Πατρίδος.

Θά ὑπακούω εἰς τοὺς γονεῖς μου, εἰς τοὺς διδασκάλους μου, εἰς τοὺς ἀρχηγούς μου, εἰς τοὺς ἄρχοντας, οὐχὶ διὰ τὸν φόβον τῶν ποινῶν, αἰτίνας ἐπιβάλλονται εἰς τοὺς κακοὺς υἱοὺς, τοὺς κακοὺς γρατιώτας, τοὺς κακοὺς πολίτας, ἀλλ' ἀπλῶς καὶ μόνον ἐξ ἀγάπης πρὸς τοὺς ὁμοίους μου καὶ ἐξ ἔρωτος πρὸς τὴν Πατρίδα, ἢ ἐκπροσωποῦσι.

Θά σέβωμαι πάντοτε τὰς γυναῖκας, διάγων μετ' αὐτῶν, ὡς ἐάν ἦσαν μητέρες καὶ ἀδελφαί μου.

Θά ἐργασθῶ ἀπαύστως πρὸς αὐξήσιν τῶν γνώσεών μου καὶ ἀνάπτυξιν τῶν φυσικῶν χαρακτηρισμάτων μου, ἀσκούμενος ἐν ἐπιστήμῃ, ἀρετῇ καὶ δυνάμει, ὅπως καταστῶ ὡς οἶόν τε χρησιμώτερος εἰς τὴν Πατρίδα καὶ προαγάγω αὐτὴν, τὸ ἐπ' ἐμοί, εἰς ἐκτέλεσιν τοῦ προορισμοῦ της.

Οὐδεμίαν ὑπηρεσίαν θά νομίσω περιφρονητέαν, οὐδὲ φόβος τις θά μὲ ἀποτρέψῃ, ἐάν πρόκηται περὶ τοῦ δημοσίου καλοῦ, ἢ ἐάν κελεύῃ ὁ νόμος, ἢ ἐάν οἱ ἀδελφοί μου ἔχωσιν ἀνάγκην τῆς βοηθείας μου. Ἐκεῖνος, δὲν ἐδελυρὸς ἐγωϊσμός, ἢ ποταπὸς φόβος ἐμποδίζει νά ἐκτελέσῃ τὰ καθήκοντά του, διάγει βίον ἄθλιον καὶ ἄτιμον. Εἶναι μυριάκις προτιμώτερον νά ἐκτεθῆ τις εἰς ἔντιμον θάνατον, εὐλογοῦμενος ὑπὸ τῶν συγχρόνων καὶ μακαριζόμενος ὑπὸ τῶν ἐπερχομένων γενεῶν.

Γένοιτο !

ΠΩΣ ΤΡΕΦΟΜΕΘΑ

Συνίξιμα· ἱδὶ σελ. 131.

ΕΠΙΣΤΟΛΗ ΔΕΚΑΤΗ

Τὸ ἦπαρ.

Ἄς ἀφήσωμεν τώρα πρὸς στιγμὴν τὸν ἐντερικὸν σωληνά μας, καὶ ἄς ὀμιλήσωμεν ὀλίγον περὶ τοῦ ἥπατος, τὸ ὁποῖον κατασκευάζει τὴν χολήν, καὶ ἐν πρώτοις περὶ τῆς θέσεώς του.

Τὸ ἐσωτερικὸν τοῦ σώματός μας διαιρεῖται εἰς δύο μεγάλα χωρίσματα, ἢ πατώματα οὕτως εἶπεν, τοποθετημένα τὸ ἐν ἐπὶ τοῦ ἄλλου, τὸ στῆθος καὶ τὴν κοιλίαν. Ἐκαστον ἐξ αὐτῶν εἶνε ὅλως διόλου διάφορον τοῦ ἄλλου, καὶ ἔχει κατοίκους ἰδιαιτέρους. Εἰς τὸ πρῶτον κατοικεῖ ἡ καρδία καὶ οἱ πνεύμονες, τῶν ὁποίων ἐντὸς ὀλίγου θέλομεν ἰδεῖ τὴν ἐργασίαν· εἰς τὸ δεῦτερον διαμένει ὁ στόμαχος, τὰ ἔντερα, καὶ ὅτι ἐργάζεται μαζύ των διὰ τὴν χώνευσιν. Χωρίζονται δὲ τὰ δύο αὐτὰ μέρη δι' ἑνὸς πατώματος, τὸ ὁποῖον ἐκτείνεται καθ' ὅλον τὸ πλάτος τοῦ σώματός μας, ἀποτελεῖται ἀπὸ μὴν τινα λεπτὸν καὶ τεντωμένον ὡς ὕφασμα, καὶ ὀνομάζεται ἀπὸ τοὺς ἐπιστήμονας *διάφραγμα*. Νομίζω περιττὸν νά σοῦ ἐξηγήσω τὴν λέξιν, διότι τὴν ἔννοεῖς, μὲ φαίνεται, κάλλιστα.

Τὸ ἦπαρ λοιπὸν, περὶ τοῦ ὁποίου σήμερον ὁ λόγος, κρέμαται ἀπὸ τὸ διάφραγμα αὐτὸ ἐντὸς τῆς κοιλίας. Εἶνε δὲ ἀρκετὰ χονδρὸν ὑποκειμένον, τὸ ὁποῖον κατέχει μόνον τοῦ ὅλον τὸ δεξιὸν μέρος τοῦ κάτω πατώματος, ἀπὸ ἐπάνω μέχρι τοῦ μέρους ὅπου τελειώνουν αἱ μικραὶ ἐκεῖναι πλευραὶ μας, αἰτίνας προστατεύουσι τὴν κοιλίαν καὶ ὀνομάζονται *μαλακαὶ πλευραὶ*.

Ὅσον ὅμως χονδρὸν καὶ ἂν ἦνε τὸ ἦπαρ,

ἀπὸ ἓν μόνον μικρότατον μέρος τοῦ κρατεῖται ἀπὸ τὸ διάφραγμα, καὶ διὰ τοῦτο σαλεύει καὶ τεκλαντεύεται ἐντὸς μας, ὀλίγον μόλις ἀν κινηθῶμεν. Δι' αὐτὸ δὲ ἓν μέρει εἶνε δυσάρεστον νὰ κοιμώμεθα πρὸς τὸ ἀριστερὸν μέρος, ὅταν μάλιστα φάγωμεν πολὺ, διότι τοιοῦτοτρόπως τὸ ἦπαρ πίπτει ἐπάνω εἰς τὸν στόμαχον καὶ τὸν βαρύνει φοβερά.

Τὸ ἦπαρ ἔχει χρῶμα κόκκινον πολὺ βαθύ. Εἶνε σωρὸς κόκκων πολὺ μικρῶν καὶ σφικτὰ συνδεδεμένων πρὸς ἀλλήλους· ἐντὸς δὲ ἐκάστου κόκκου ὑπάρχει ἓν μικρὸν κύτταρον ἢ κυψέλη, ἐντὸς τῆς ὁποίας γίνεται μυστηριωδῶς ἐργασία σπουδαιότατη δι' ἡμᾶς. Ἡ ἐργασία αὕτη φαίνεται πολὺ ἀπλῆ, ἀλλὰ κανεὶς ἀκόμη δὲν κατώρθωσε νὰ τὴν ἐξηγήσῃ. Ὅπωςδὴποτε ὅμως, τὸ πρᾶγμα εἶνε ἄξιον μεγάλης προσοχῆς, καὶ διὰ νὰ ἐνοήσῃς καλὰ περὶ τίνος πρόκειται, πρέπει νὰ ἀνατρέξωμεν ὀλίγον εἰς ὅσα ἔμαθες μέχρι τοῦδε.

Ἐνθυμείσαι, ὅτι ὁ κύριος σκοπὸς διὰ τὸν ὁποῖον τρώγομεν, εἶνε νὰ προμηθεύωμεν εἰς τὸ αἷμά μας τὰ μέσα, ὅπως ἔχη πάντοτε τὰ θυλάκιά του γεμάτα καὶ μοιράζῃ τὰ ἀναγκαζοῦντα εἰς τοὺς πολλοὺς καὶ διαφόρους τεχνίτας, οἵτινες ἐργάζονται εἰς ὅλα τὰ μέρη τοῦ σώματός μας. Ἀφοῦ δὲ τὸ πρᾶγμα ἔχη οὕτω, δὲν εἶνε δύσκολον νὰ ἐνοήσῃς τίς πῶς καὶ διατί αὐξάνομεν· δυσκολώτερον μάλιστα θὰ ἦτο νὰ ἐξηγηθῇ, διατί δὲν αὐξάνομεν περισσώτερον.

Ἵπολόγησε, ἀληθῶς, διὰ μίαν στιγμὴν τί ἔφαγες εἰς ἓν ἔτος. Φαντάσου σωρευμένα ἐπὶ μιᾶς τραπέζης ὅλα τὰ τεμάχια τοῦ ἄρτου, μικρὰ καὶ μεγάλα, τὰ ὁποῖα ἔφαγες, ὅλον τὸ κρέας, τὰ ὄσπρια, τοὺς καρπούς, τὰ γλυκύσματα καὶ τὰ λοιπὰ· βάλε εἰς ἓν ἀγγεῖον ὅλον τὸ γάλα τὸ ὁποῖον ἔπιες, ὅλον τὸν κἀφὲν, ὅλον τὸν ζωμὸν, ὅλον τὸ γλυκὸν τὸ ὁποῖον σοῦ ἔδωκεν ἡ μήτηρ σου, καὶ θὰ ἰδῆς τί φοβερὸς σωρὸς θὰ γείνη. Καὶ ἂν δὲ ὑποθέσωμεν, ὅτι τὸ ἡμισυ τοῦ σωροῦ αὐτοῦ ἢ καὶ τὰ δύο τρίτα τοῦ ἐβρίφθησαν ὡς ἄχρηστα, καὶ μόνον τὸ ἓν τρίτον προσετέθη εἰς τὸ σῶμά σου, ἔπρεπε πάλιν νὰ ἔχῃς αὐξήσει τάσον πολὺ, ὥστε νὰ μὴ σὲ χωρῇ ἡ θύρα. Ἄν δὲ φαντασθῆς τί ἔφαγεν ὁ πατήρ σου, ἔπρεπε κατ' αὐτὸν τὸν λογαριασμὸν νὰ γείνη γίγας· καὶ ὅμως δὲν ἐμεγάλωσε διόλου.

Τὸ πρᾶγμα εἶνε πολὺ περίεργον, καὶ βάζω στοιχίημα ὅτι δὲν τὸ ἐσυλλογίσθης ποτέ.

Γνωρίζεις τὴν ἱστορίαν τοῦ ἱστοῦ τῆς Πηνελόπης; Ἀμφιβάλλω πολὺ, καὶ δι' αὐτὸ σοῦ τὴν διηγούμαι.

Ἡ Πηνελόπη ἦτο σύζυγος ἐνὸς περιφήμου βασιλέως τῆς Ἰθάκης, τοῦ Ὀδυσσεῶς, ὅστις ἔχεν ἐκστρατεύσει μετὰ τῶν ἄλλων βασιλέων καὶ ὀπλαρχηγῶν τῆς Ἑλλάδος εἰς τὸν Τρωϊκὸν

πόλεμον, τὸν ὁποῖον ἔφαλλον ὁ Ὅμηρος· αὐτὸν τὸν γνωρίζεις, ὑποθέτω.—Ἐπειδὴ μετὰ τὸ τέλος τοῦ πολέμου ὁ Ὀδυσσεὺς ἐβράδυνε νὰ ἐπιστρέψῃ εἰς τὸ βασίλειόν του, πολλοὶ ἐζήτουν τὴν χεῖρα τῆς Πηνελόπης καὶ τὴν ἠνάγκαζον νὰ ὑπανδρευθῇ ἐκ νέου. Αὕτη δὲ, διὰ νὰ ἀπαλλαγῇ ἀπὸ τὰς καθημερινὰς καὶ ὀχληρὰς αἰτήσεις, ὑπεσχέθη νὰ νυμφευθῇ ἀφοῦ τελείωσῃ πρότερον ἓνα ἱστὸν, δηλ. πανί, τὸν ὁποῖον ἤρχισε νὰ ὑφαίνῃ. Ἐπειδὴ ὅμως ἦτο πιστὴ σύζυγος καὶ οὐδεμίαν εἶχε διάθεσιν νὰ ὑπανδρευθῇ ἐκ νέου, διέλυε τὴν νύκτα ὅσον μέρος τοῦ ἱστοῦ εἶχεν ὑφάνει τὴν ἡμέραν, καὶ τοιοῦτοτρόπως τὸ ὕφασμά της οὐδέποτε ἐτελείωνε, οὔτε ἐπροχώρει διόλου.

Τοιοῦτός τις καὶ ἀπαράλλακτος ἱστὸς τῆς Πηνελόπης εἶνε ἕκαστον μέρος τοῦ σώματός μας· μετὰ μόνην τὴν διαφορὰν ὅτι ὁ ἰδικὸς μας ἱστὸς διαλύεται μόνος του ἀπὸ τὸ ἓν μέρος, ἐνῶ ὑφαίνεται ἀπὸ τὸ ἄλλο. Ἐνῶ οἱ μικροὶ μας ἐργάται φέρουν νέα κεραμίδια εἰς τὴν οἰκίαν, πίπτουν τὰ παλαιὰ· τοιοῦτοτρόπως δὲ ἡ οἰκία δὲν παλαιώνει μὲν, διότι ἔχει καθ' ἡμέραν νέα κεραμίδια, ἀλλὰ καὶ δὲν προχωρεῖ εἰς ὕψος, διότι τὰ παλαιὰ κεραμίδια καταστρέφονται.

Σημείωσε ὅμως τοῦτο· ὅτι εἰς τὴν ἡλικίαν σου πίπτουν ὀλιγώτερα παλαιὰ κεραμίδια ἀπὸ τὰ νέα, τὰ ὁποῖα καθ' ἡμέραν προστίθενται, καὶ διὰ τοῦτο αὐξάνεις ὀλίγον κατ' ἔτος. Ἐνῶ εἰς τὴν ἡλικίαν τοῦ πατρός σου πίπτουν ἀκριβῶς τόσα ὅσα ἔρχονται νέα, καὶ δι' αὐτὸ τὸ ἀνάστημά του εἶνε πάντοτε τὸ ἴδιον.

—Ἄλλὰ τότε λοιπὸν, θὰ μ' ἐρωτήσῃς, τί γίνεται ὅλον ἐκεῖνο τὸ παλαιὸν ὑλικὸν τὸ ὁποῖον καθ' ἡμέραν καταστρέφεται;

Τί γίνεται; καὶ ὁ ἐπιστάτης μας; Εἶνε πολὺ πλέον δραστήριος ἀφ' ὅ,τι ἕως τῶρα τὸν ἐγνωρίσαμεν. Διότι δὲν περιορίζεται μόνον νὰ φέρῃ νέον ὑλικὸν εἰς τοὺς ἐργάτας, ἀλλὰ σαρώνει καὶ ἀποκομίζει τὸ παλαιὸν καὶ ἄχρηστον. Πρὸς τοῦτο ὅμως ἔχει βοηθοὺς, καὶ τοὺς βοηθοὺς αὐτοὺς τοὺς ἀπαντᾷ ἐνώπιόν του ὅθεν καὶ ἂν διαβαίνῃ. Ἐνῶ αὐτὸς διὰ τῆς μιᾶς χειρὸς δίδει εἰς τὸν κτίστην τὰ νέα κεραμίδια, εἰς μυστικὸς ὁδοκαθαριστῆς ἀρπάζει κρυφίως τὰ παλαιὰ καὶ τὰ παρασύρει μακρὰν.

Ἡ ἱστορία αὕτη τῶν καθαριστῶν ἢ σαρωτῶν μας εἶνε πολὺ περίεργος, καὶ θὰ ὀμιλήσωμεν πάλιν ἀργότερα περὶ αὐτῶν. Ἐπὶ τοῦ παρόντος ἀρκεῖ νὰ μάθῃς, ὅτι οἱ πρόθυμοι αὐτοὶ καὶ ἐργατικοὶ ὑπηρεταὶ εἶνε ἄπειροι μικροὶ ὀχθετοὶ ἢ σωλῆνες, διεσπαρμένοι εἰς ὅλον τὸ σῶμα. Συγκοινωνοῦσι δὲ ὅλοι μεταξὺ τῶν, καὶ χύνουν ἐπὶ τέλους τὸ περιεχόμενον τῶν εἰς ἓνα μόνον ὀχθετὸν, ὅστις τὸ μεταβιβάζει πάλιν εἰς τὸ μέγα ῥεῦμα τοῦ αἵματος.

— Καὶ τὸ αἷμα, παρακαλῶ, τί τὰ κάμνει ὅλα αὐτὰ τὰ ἄχρηστα καὶ περιττὰ πράγματα; Ἄ! Ἰδοὺ τέλος πάντων, ὅτι ἐπεστρέψαμεν εἰς τὸ ἥπαρ.

Ἐννοεῖς κάλλιστα, ὅτι τὰ θυλάκια τοῦ καλοῦ μας ἐπιστάτου θὰ ἐγέμιζον πολὺ γρήγορα μὲ τὸ ἄχρηστον ἐκεῖνο ὕλικόν, τὸ ὁποῖον οἱ ἐργάται του δὲν χρειάζονται πλέον, ἂν δὲν ὑπῆρχε μέσον νὰ τὰ κενώη ἀπὸ καιρὸν εἰς καιρὸν. Διὰ τοῦτο ὁ Θεὸς ἐδημιούργησε δεξιᾶ καὶ ἀριστερᾶ ἐντὸς τοῦ σώματός μας μικρά τινα δωμάτια, ὅπου τὸ αἷμα, διαβαῖνον, ἀποθέτει τὰ σκύβαλα μὲ τὰ ὁποῖα ἐγέμισε τὰ θυλάκια του, καὶ τὰ ὁποῖα ἐξέρχονται ἐκείθεν τοῦ σώματος κατὰ διαφόρους τρόπους. Αἱ κυψέλαι τοῦ ἥπατος εἶνε καὶ αὐταὶ ἐκ τῶν μικρῶν ἐκείνων δωματίων, καὶ δύναται τις μάλιστα νὰ τὰς κατατάξῃ μεταξὺ τῶν σπουδαιότερων.

Ἀφοῦ τὸ αἷμα περιέληθ' ἡ κάτω πάτωμα τοῦ σώματός μας, τουτέστι τὴν κοιλίαν, συνάζεται πανταχόθεν καὶ εἰσέρχεται εἰς ἕνα εὐρύχωρον ὄχετόν, ὅστις ὀνομάζεται *μεγάλῃ φλεβῇ* καὶ καταλήγει εἰς τὸ ἥπαρ. Μόλις εἰσέλθῃ ὁ ὄχετός αὐτός ἐντὸς τοῦ ἥπατος, διακλαδοῦται πρὸς ὅλας τὰς διευθύνσεις, καθὼς οἱ κλάδοι τοῦ δένδρου, καὶ ἐντὸς ὀλίγου τὸ αἷμα διοχετεύεται εἰς πλείστους μικροὺς σωλήνας, τῶν ὁποίων τὰ ἄκρα, πολὺ λεπτότερα ἀπὸ τὰς τρίχας τῆς κεφαλῆς σου, εἰσδύουσι εἰς τὰς μικρὰς ἐκείνας κυψέλας τοῦ ἥπατος, περὶ τῶν ὁποίων ὠμιλήσαμεν. Ἐκεῖ ἐκάστη τῶν μικροσκοπικῶν βανίδων τοῦ αἵματος, εἰσερχομένη εἰς τὰ μικρὰ αὐτὰ κύτταρα, ἀφίνει (πῶς; κανεὶς δὲν γνωρίζει) μέρος τοῦ περιττοῦ ἐκείνου καὶ ἀχρήστου ὕλικου, τὸ ὁποῖον ἔφερε μαζὺ τῆς. Μετὰ τοῦτο αἱ μικραὶ τοῦ αἵματος βανίδες εἰσέρχονται εἰς ἄλλους σωλήνας, ἐπίσης λεπτοὺς, οἵτινες συνεννοῦνται πάλιν μετ' ὀλίγον καὶ σχηματίζουν ἕνα χονδρὸν ὄχετόν, δι' οὗ ἀναχωρεῖ τὸ αἷμα μὲ κενὰ τὰ θυλάκια, καὶ ἔτοιμον ν' ἀρχίσῃ ἐκ νέου τὴν αὐτὴν ἐργασίαν.

— Ἀλλὰ, θὰ ἀνακράξῃς, — εἶμαι βέβαιος, — τί μὲ μέλει ὅλη αὕτη ἡ ἱστορία περὶ τῶν σκυδάλων τοῦ αἵματος; Εἶπες νὰ ὀμιλήσῃς περὶ τῆς χολῆς, ἥτις εἶνε τόσοσιν ἀναγκαῖα εἰς τὴν μεταμόρφωσιν τῶν φαγητῶν, καὶ αὐτὴν χρειάζομεθα τόρα διὰ νὰ ἐξέλθωμεν τοῦ ἐντερικοῦ σωλήνος, καθὼς μὲ ὑπεσχέθης.

Μεγάλῃν ἀνυπομονησίαν ἔχεις φιλιτάτη, διότι ἡ ἱστορία τὴν ὁποίαν ἤκουσες εἶνε ἀκριβῶς ἡ ἱστορία τῆς χολῆς.

— Τῆς χολῆς;

Βεβαίωτατα.

Θὰ ἤκουσες βεβαίως ποτέ σου περὶ τῶν ἐμπόρων ἐκείνων, οἵτινες συνάζουσι τὰ βράκη, καὶ

τὰ μεταποιοῦσιν εἰς διάφορα χρήσιμα πράγματα, κερδαίνοντες ἑκατομμύρια ἀπὸ τὰ σκουπίδια τῶν δρόμων. Τοιοῦτός τις βακοσυλλέκτης μεγαλέμπορος εἶνε τὸ ἥπαρ, διότι ἐκ τῶν ἀκαθαρσιῶν τοῦ αἵματός μας κατασκευάζει τὴν χολὴν του, τὴν πολύτιμον αὐτὴν διὰ τὸ σῶμά μας οὐσίαν.

Ἐννοεῖς, τόρα, ὅτι ἡ χολὴ δὲν εἶνε τίποτε ἄλλο ἢ τὸ πρᾶγμα ἐκεῖνο τὸ ὁποῖον αἱ μικροσκοπικαὶ τοῦ αἵματος βανίδες ἀποθέτουσιν εἰς τὰ μικρὰ κύτταρα τοῦ ἥπατος, καὶ καταλαμβάνει, πόσον πρέπει νὰ σέβουσαι τὸ ἥπαρ, τὸ ὁποῖον εὐεργετῆται τὸ αἷμα διττῶς· πρῶτον διότι τοῦ ἀφαιρεῖ τὰς ἀκαθαρσίας του, καὶ δεύτερον διότι τοῦ ἐτοιμάζει τὸν χυλόν, ὅστις τοῦ εἶνε τόσοσιν ἀπαραίτητος.

Ἡ χολὴ δὲν διαμένει πολὺν καιρὸν εἰς τὰς μικρὰς ἐκείνας κυψέλας τοῦ ἥπατος, ἀλλ' ἐξέρχεται καὶ αὐτὴ δι' ὁμοίων μικρῶν σωλήνων, οἵτινες συνεννοῦνται ἐπίσης πρὸς ἀλλήλους καὶ καταλήγουσιν ἐπὶ τέλους εἰς ἕνα μόνον ὄχετόν, ὅστις συγκοινωνεῖ μὲ μικρὸν τι θυλάκιον, τοποθετημένον πλησίον τοῦ ἥπατος, ὅπου σωρεύεται ἡ χολὴ καὶ ἀποταμιεύεται οὕτως εἰπεῖν, ὅταν ὁ στόμαχος ἦνε ἀργός, διὰ νὰ χυθῇ ἔπειτα ἀφθονωτέρα ἐντὸς τοῦ δωδεκαδάκτυλου ἐντέρου, ὅταν ἔλθῃ ἡ ἀνάγκη.

Ἐπειδὴ δὲ ἐντὸς μας ἔχουμεν ἀπείρους μικροὺς ἠλεκτρικοὺς τηλεγράφους, οἵτινες διαβιβάζουσι τὰς εἰδήσεις ἀστραπηδῶν ἀπὸ τὸ ἐν ἄκρον τοῦ σώματός μας ἕως εἰς τὸ ἄλλο, διὰ τοῦτο, ἅμα ὁ χυμὸς εἰσέλθῃ εἰς τὸ δωδεκαδάκτυλον ἔντερον, εἰδοποιεῖται αὐθωρεῖ τὸ μικρὸν ἐκεῖνο θυλάκιον, ὅπου συνάζεται ἡ χολὴ, τουτέστιν ἡ *χοληδόχος κύστις*, καθὼς τὴν ὀνομάζουσι οἱ φυσιολόγοι, καὶ χύνει εὐθὺς δι' ἰδιαιτέρου σωλήνος τὸ περιεχόμενον τῆς ἐντὸς τοῦ δωδεκαδάκτυλου ἐντέρου. Οὕτω δὲ ἡ χολὴ ἀφ' ἐνός καὶ τὸ πάγκρεας, τὸ ὁποῖον εἶδομεν, ἀφ' ἑτέρου, ἀναμιγνύονται μὲ τὸν χυμὸν, καὶ ἐντὸς ὀλίγου τὸ ἄχρηστον αὐτοῦ μέρος χωρίζεται ἀπὸ τὸ χρήσιμον, τὸ ὁποῖον εἶνε κατ' ἀλλήλην νὰ εἰσέλθῃ εἰς τὸ αἷμα.

Πρόκειται τόρα τὸ χρήσιμον αὐτὸ μέρος τοῦ χυμοῦ, τὸ ὁποῖον ὠνόμασαν χυλὸν οἱ ἐπιστήμονες, — ἐνῶ προσφορώτερον ἴσως ἠδύνατο νὰ ὀνομάσωσιν αὐτὸ χυμὸν — νὰ ἐξέλθῃ ἀπὸ τὸν ἐντερικὸν σωλήνα.

Περὶ τούτου ὅμως τὴν προσεχῆ ἐβδομάδα.

Ἔσται συνέχεια.

ΑΓΓΕΛΟΣ ΒΛΑΧΟΣ.

Ἐν Ἑλλάδι ὑπάρχουσι 31 ἐπισκοπαί. Καθ' ἡμᾶς ἀνάγκη νὰ περισταλῇ ὁ ἀριθμὸς τῶν ἡμετέρων Ἱεραρχῶν καὶ καταβιβασθῇ ἀπὸ τριάκοντα καὶ ἐνός εἰς δεκατρεῖς, ἥτοι εἰς Ἱεράρχησιν πρέπει νὰ ὑπάρχῃ κατὰ νόμον. Ὅτι δὲ ὁ ἀριθμὸς